

Võ Hồng

Lá Vắn Xanh

MỤC LỤC

Tia Nắng Rớt
Niềm Tin Chưa Mất
Lá Vắn Xanh
Ngày Xuân Êm Đềm

Tia Nắng Rớt

Phần I

Tiếng con Tô sửa kéo dài báo tin có khách đến. Người ở lục cục ra mở cổng. Có tiếng nói xì xào rồi tiếp đến tiếng giày sào sạo trên sỏi. Sơn ngẩng nhìn ra khung cửa. Ánh đèn chiếu ra vẽ một khung ánh sáng hình chữ nhật gãy đôi ở bậc thềm. Chàng hơi bực mình vì có khách vào giờ này. Tám giờ rưỡi tối là giờ riêng tư, là giờ người ta bắt đầu sống cho riêng mình. Chàng chờ xem ai sắp quấy rầy mình.

Ở khung cửa hiện ra một người đàn ông tay xách va-li. Người ấy thấy Sơn, vội la lên:

- Anh Sơn! Vậy mà tôi cứ sợ làm nhà.

- A, anh... anh Lộc!

Sơn mừng rằng mình đã nhớ kịp tên người bạn. Chậm một chút sẽ mang tiếng là vô tình biết bao. Lộc còn bỡ ngỡ, phần vì ánh đèn chói, phần vì con Tô hung tợn cứ án ngữ ở cửa nên chưa bước vào, còn Sơn thì còn lò mò chân tìm dép thì một người đàn bà hiện ra đứng bên cạnh Lộc. Sơn reo lên:

- A, có cả chị Thúy nữa. Chào chị. Hôm nay hai vợ chồng anh chị đi hưởng tuần trăng mật chắc.

Thúy cười:

- Chào anh. Lâu ngày quá bọn em mới xuống thăm anh.

Đôi dép đã tìm được rồi, Sơn vừa nhìn bạn vừa đứng dậy ra đón thì lại một người đàn bà khác hiện ra thêm.

Sơn lúng túng:

- A, còn...

Thúy đỡ lời:

- Có hai cô bạn nữa cũng...

Trong khi Thúy còn tìm chữ để nói tiếp thì Sơn đã ra đến hiên. Quả vậy, không phải chỉ một cô mà đến hai cô. Một cô đứng nép sau bồn hoa hoàng

anh, tay mân mê một cành hoa nở. Sơn vội mời:

- Xin mời anh chị và hai cô vào nhà.

Một cái bắt tay, một nụ cười thân mật và hai cái nghiêng mình khe khẽ. Cả đoàn người vào nhà. Thấy những người mới đến không thù hằn với chủ mình, con Tô ngoắt đuôi mừng. Lộc và Thúy bỏ va-li lại ngồi ở xa-lông với Sơn. Hai cô bạn ngồi ở đi-văng.

Lộc nói:

- Bọn em ở Đà Lạt xuống. Nhân nghỉ lễ Khổng tử, tòa thị chính tổ chức cho anh chị em nhân viên xuống chơi Nha Trang ba ngày. Cả đoàn ăn nghỉ tại khách sạn Liên Mai. Bọn em muốn nhân tiện ghé lại ở chơi nhà anh. Hai cô bạn... à quên, quên chưa giới thiệu với anh hai cô bạn.

Lộc chìa bàn tay ngửa về phía từng cô:

- Cô Oanh thư ký tòa thị chính.

- Cô Trúc Đào, sinh viên.

Sơn cúi chào rồi giải bày trường hợp mình:

- Anh chị Lộc và hai cô ghé ở chơi, đối với tôi là một sự vui vẻ. Tôi chỉ sợ nhà tôi đơn chiếc, không có ai tiếp đãi chu đáo mọi người. Tôi sống độc thân với một người ở nhỏ.

Lộc ngắt lời:

- Anh khỏi phải lo, vì mọi người đều biết rõ hoàn cảnh của anh. Anh đừng bận rộn gì về chúng tôi hết. Anh cứ coi như không có chúng tôi ở đây.

- Và ngược lại, các bạn cứ tự do như chính ở nhà các bạn. Các bạn cứ coi như không có tôi ở đây.

Cả chủ lẫn khách cùng cười. Qua một câu thực tình mà tan hết giá băng của sự ngỡ ngàng. Câu chuyện hàn huyên tiếp theo liền. Những người quen ở Đà Lạt được nhắc đến cẩn thận. Như tra ở một quyển tự điển, tên của họ tuần tự được Sơn đọc lên. Lộc, Thúy làm nhiệm vụ giải thích.

- Vợ chồng anh Tân hả? Độ rày phát tài lắm. Vừa tậu thêm hai cái vi-la.

- Chị Bê già từ Đà Lạt hơn một năm nay rồi. Sau khi anh ấy mất chừng sáu tháng, chị về Huế luôn.

- Cụ Sang ở bưu điện? Về hưu. Thăng Ngợi, - anh còn nhớ thăng Ngợi ngọng con cụ Sang không? - thăng Ngợi năm nay thi ra được sư... Cô Oanh và Trúc Đào ngồi đó để nhắc chừng về những tin tức mới nhất của các nhân vật Sơn hỏi mà vợ chồng Lộc Thúy không nắm chắc tình hình.

Sau nửa giờ, câu chuyện uể oải. Những cái ngáp được khéo léo nuốt đi. Sơn đề nghị mọi người thay áo quần rồi rửa mặt đi nghỉ. Sắp đặt chỗ ngồi cho bốn người khách không phải là một việc dễ dàng. Sơn đưa chìa khóa tủ áo cho Thúy vừa bảo:

- Chị Thúy và hai cô tùy tiện sắp đặt chỗ ngủ. Con ở nhà tôi nhỏ, chỉ quen săn sóc một mình tôi thôi nên tôi chắc nó sẽ không làm vừa lòng các chị. Nó sẽ mau rối trí và nhất định thiếu sáng kiến. Các chị cứ mở tủ tự nhiên.

Một lát sau, ở bên phòng ngủ vang lên những tiếng cười vui vẻ. Họ pha trò với nhau, họ nghịch nhau khiến Sơn ngồi nói chuyện với Lộc ở phòng khách cũng thấy vui lây. Mười một giờ, Sơn và Lộc cùng sang phòng ngủ thì phòng ngủ đã được sắp đặt tươm tất. Ba người đàn bà mặc áo ngủ màu sắc sỡ trông như những cái hoa. Màu trắng của ba chiếc mùng đồ dài xuống, ánh đèn nê-ông lạnh, càng khiến cho vẻ mặt và màu áo của họ gây không khí ảm áp. Lộc chung giường với Sơn. Hai cô Oanh và Trúc Đào nằm một giường. Thúy nằm ở đi-văng. Vì Sơn vào giường trước nên bị Lộc đẩy vào nằm trong. Thành giường phía Sơn nằm hóa ra kê với thành giường bên cạnh. Không biết ai nằm ở kê mình chừng năm tắc kia. Sơn lắng nghe tiếng thở đều đặn, nhẹ nhẹ. Chàng nghe tiếng trở mình. Chàng khẽ nhìn sang; qua ánh sáng dịu của chiếc đèn giường, có một đôi mắt đen mở rộng nhìn mình.

Sáng hôm sau là ngày lễ. Mọi người đều ngằm cho phép mình dậy trễ như những nhà quý phái. Đến tám giờ thì nhà Sơn rộn hẳn lên. Những dáng người lướt qua, lộn lại từ phòng ngủ sang phòng rửa mặt làm Sơn hoa mắt. Chàng cứ làm người này với người nọ. Bữa điểm tâm được thu xếp mau. Vì chỉ có một cái lọc cà phê cá nhân nên cô Oanh nhanh nhẹn đưa sáng kiến:

- Em sẽ có cách để hầu cà phê mọi người.

Nàng chạy tìm ở "xắc" một vuông vải mới rồi mở tủ lấy một cái bát sứ. Nàng trải vuông vải. Đổ cà phê vào. Nước sôi đổ tiếp theo. Nàng cầm thìa khuấy một lát rồi túm vuông vải bỏ ra một bên. Một bát cà phê đậm, thơm được chia ra năm tách.

Sơn khen:

- Cô Oanh nhanh trí quá.

Lộc nói:

- Anh chả phải khen. Huynh trưởng gia đình Phật tử đấy.

Sơn quay sang Trúc Đào:

- Còn cô?

Trúc Đào thẹn, má ửng hồng:

- Em kém lắm.

Sau bữa ăn sáng, cả năm người đi biển. Ành nắng gay gắt của Nha Trang làm cho hai cô Oanh và Trúc Đào bỡ ngỡ. Cứ đi một lát, họ lại nhìn mặt trời và nhìn xuống cánh tay mình. Có lúc họ đứng dừng lại, đưa tay kéo má của bạn lại xem màu má ửng hồng rồi khen:

- Ô, chị đẹp quá.

Xuống biển, chỉ Lộc và Oanh tắm. Trúc Đào, Thúy và Sơn thuê ba cái ghế xếp nằm nhìn ra biển. Chín giờ bắt đầu có gió ngoài khơi hây hây thổi vào. Người tắm đông. Trúc Đào chỉ vào đám đông đang tắm, bảo Thúy:

- Chị Thúy này, sự cách biệt về tuổi tác, về tiền tài được giảm nhẹ hết sức giữa những người tắm biển. Chị thấy không, bỏ đi những vật bám theo như quần áo, đồ trang sức, ô-tô, con người ở trần và đứng trước vũ trụ có vẻ bình đẳng với nhau.

Sơn quay sang Trúc Đào:

- Cô triết lý...

Trúc Đào cười:

- Thưa ông, chỉ là một ý nghĩ vẩn vơ.

Sơn nhìn vẻ mặt của Trúc Đào. Đôi mắt dịu, mơ màng và do đó rụt rè. Môi có duyên nhưng hơi lạnh. Khuôn mặt của cô Oanh ấm áp hơn. Màu da ngăm ngăm và tròng đen của đôi mắt đen láy. Nụ cười tươi hơn, vui hơn. Sơn đang miên man suy nghĩ thì Thúy chỉ tay gọi:

- Kia, anh xem bà kia. Đôi bắp chân no tròn và ngắn như hai củ hành.

Trúc Đào sắp sửa cười, bỗng giơ "xác" che mặt. Nàng quay sang thân mật bảo Sơn:

- Máy ông mãnh ở ghế bố bên kia cứ đặt ống dòm nhìn sang.

Thúy bảo:

- Nhìn sang Trúc Đào đấy.

- Không phải.

- Không phải sao Trúc Đào giấu mặt?

Sơn đỡ lời:

- Thật không phải đâu. Họ nhìn sang bà "củ hành" đấy mà.

Thúy và Trúc Đào phá ra cười.

Sau giấc nghỉ trưa, Lộc giục:

- Mời các bà các cô dậy đi thôi. Hai giờ rồi.

Tiếng Oanh hỏi:

- Thế hồi sáng họ hẹn với mình mấy giờ cùng đi hòn Chồng?

- Hai giờ.

- Chết chưa. Thế thì trễ mất rồi còn gì?

- Thì trễ mất rồi chứ sao!

Giọng Lộc đặc thảng. Trúc Đào vừa ngồi dậy xong, liền nằm xuống trở lại:

- Đã lỡ trễ rồi thì thôi, nằm ngủ luôn.

Lộc la lên:

- Không được đâu. Dậy đi thôi, các bà ơi. Tôi nói thế chứ thật ra mới có hai giờ kém mười lăm. Các bà trang điểm mau lên thì vừa.

Các bà dậy trang điểm theo lời Lộc yêu cầu nhưng nhất định không mau lên tí nào hết. Họ vừa cười đùa, vừa nghịch nhau, vừa chải đầu. Họ khen nhau tóc mịn, chê nhau tóc rụng, rồi từ đó chuyển sang hàng uốn tóc lạnh, rồi kiểu tóc Lý Lệ Hoa. Với Lý Lệ Hoa, họ xâm nhập vào địa hạt điện ảnh quốc tế với Deborah Kerr, James Stewart... Đến một lúc hăng tiết, họ bỏ cả lược, bỏ cả

thời son, bỏ cả "húp" phần để hùng biện. Lộc lại thúc giục:

- Hai giờ đúng rồi, trời ơi!

Họ cười xòa nhận lỗi rồi lại tiếp tục chải, bôi môi, thoa phấn. Tay dịu dàng, mắt mê mải, họ đăm đúi nhìn bóng mình trong gương. Sắc đẹp làm cho họ thận trọng tay. Họ chậm chậm quay qua, chậm chậm nhìn lại, chậm chậm ngược mắt lên, chậm chậm nhếch mắt một tí, mỉm cười một chút. Thật đúng là những con hổ uyển chuyển, không vội vàng vì tin chắc ở sức mạnh của mình. Tiếng giày sột ruột, tiếng giày hậm hực của Lộc cứ tha hồ nện. Lúc mặc áo xong, bôi nước hoa xong, lữ lượt bước ra đến cổng thì đồng hồ vừa chỉ đúng hai giờ rưỡi.

Trên giường, bỏ ngổn ngang những đồng quần áo. Ở mắc áo đầy áp những chiếc áo dài màu sặc sỡ. Sơn nhìn giầy lâu những chiếc áo dài, tưởng tượng thấy những thân hình uyển chuyển mà chiếc áo đã ôm áp. Vải ni-lông mịn láng như da thịt. Chàng bước lại gần một chiếc áo ai mắc ở cây trụ màn. Một mùi nước hoa nhẹ thoang thoảng, mùi nước hoa tử-la-lan thắm kín. Và cũng thắm kín, có thoảng mùi thơm của da thịt. Lòng Sơn xúc động. Chàng bỗng thấy người đàn bà quý giá hết sức đối với cuộc sống của một người đàn ông như chàng. Nét tươi đẹp của giọng nói, mùi thơm của đôi má, đôi môi... bần đi từ lâu lắm rồi, chàng đã quên nghĩ đến một người đàn bà. Cuộc sống tạm đầy đủ với ăn, ngủ, đọc sách, đi dạo và làm việc. Bấy nhiêu công việc choán hết thì giờ của chàng khiến chàng quen dần với nếp sống bình lặng, thản nhiên. Bóng dáng một người đàn bà dịu dàng thảnh thảng cũng có lướt nhẹ qua tâm trí chàng nhưng chàng đều cố gạt đi. Chàng nghĩ đến những sự phiền phức do người đàn bà đem đến để khỏi phải suy nghĩ lâu. Không ngờ hôm nay...

Có tiếng gót giày gỗ nhẹ ở ngoài hiên. Sơn bước ra phòng khách thì thấy Trúc Đào.

- Sao cô về sớm thế?

- Em không thích đi.

- Máy người kia đâu?

- Thưa ông, họ đi hòn Chông.

Ngần ngừ một giây. Trúc Đào tiếp:

- Vợ chồng anh Lộc chị Thúy động một tý là cãi nhau. Em bực mình nên bỏ về.

Sơn nhún vai:

- Cãi nhau theo kiểu Lộc Thúy, đó là một hình thái yêu nhau khi vợ chồng đã bắt đầu có tuổi. Dĩ nhiên đó không phải là hình thái duy nhất... chắc cô hiểu thế.

Trúc Đào lắc đầu:

- Em không hiểu.

Sơn cười:

- Thế thì để rồi sau này cô sẽ hiểu.

Trúc Đào cũng cười vì câu trả lời ngộ nghĩnh trái với điều nàng mong đợi. Điều nàng mong là được nghe Sơn kể những hình thái yêu đương mà chàng biết và nàng tò mò muốn biết.

Một luồng gió nhẹ nhàng qua. Trúc Đào thở hít vào một hơi dài, ngẩng một lát như suy nghĩ rồi hỏi:

- Mùi hương của hoa gì mà thơm quá?

Sơn hỏi lại:

- Cô không biết là hoa gì sao? Hoa trúc đào đấy.

- Trúc đào?

- Vâng. Đúng vào tên cô.

- Em chưa biết có thứ hoa ấy.

- Dĩ nhiên. Ở Đà Lạt làm gì có trúc đào. Cô ra đây mà xem.

Trúc Đào bước theo Sơn. Chàng chỉ một bụi hoa màu hồng rồi nói:

- Đây là một bụi trúc đào. Lá dài thon như lá trúc, chắc vì thế mà người ta gọi là trúc đào. Hương hoa thơm đậm lắm.

Sơn đi sang một bụi hoa màu trắng:

- Đây cũng là trúc đào nhưng hoa trắng. Cánh hoa màu trắng. Màu lá cũng xanh nhạt hơn. Cô thấy không?

- Vâng. Và mùi hương cũng nhạt hơn. Em thích mùi hương này quá. Ở Đà Lạt có trồng được hoa này không hở ông?

- Tôi chưa thí nghiệm, nhưng chắc được.

- Thế thì em phải trồng ở vườn nhà em mới được. Người ta trồng bằng cách nào hở ông?

- Cắt cành mà giâm.

- Thế ông giâm cho em nhé? Em xin ông mỗi thứ một cành giâm.

- Tôi sẵn sàng mỗi thứ hai cành cũng được, nhưng làm sao gửi lên Đà Lạt cho cô?

- Điều đó ông không lo. Nghỉ No-en em sẽ xuống Nha Trang để bưng về.

Sơn gật gù:

- Tôi tưởng tượng thấy vườn nhà cô đầy những hoa trúc đào và cô sẽ ghi ở trụ cổng: "Biệt thự Trúc Đào". Người khách qua đường sẽ tự hỏi không biết Trúc Đào là tên hoa hay tên chủ nhân.

Trúc Đào mỉm cười. Chợt nàng kêu to lên vừa đi nhanh về một dãy chậu hoa hồng:

- Ô! Ông trồng nhiều hoa hồng như thế này cơ à. Em tưởng ở Đà Lạt mới trồng được hoa hồng đẹp.

Nàng áp một đóa hồng nhung vào má mình và kéo một đóa hồng sen để lại gần mũi:

- Mùi thơm ngọt quá. Mà...

Nàng quay sang Sơn lúc bấy giờ đã lại đứng gần nàng:

- Mà sao ông trồng nhiều hoa hồng thế? Hay là... ông yêu một cô Hồng nào đó?

Sơn cười:

- Không chắc. Hình như tôi chưa yêu một người nào có tên như thế. Tôi không hay rắc rối. Trồng hoa là một việc mà yêu là một việc khác, hai việc có can hệ gì đến nhau đâu?

- Nhưng em vẫn có cái thắc mắc này là... sao ông chưa có vợ. Hay là ông không yêu ai?

- Có chứ! Có chứ! Nhưng yêu và cưới vợ là hai việc khác nhau cũng như yêu và trồng hoa vậy?

Trúc Đào ngần ngừ:

- Trước khi xuống Nha Trang, anh chị Lộc có cho em biết về ông. Biết đại khái thôi, tất nhiên, nhưng trong những nét đại khái ấy có việc ông mãi không lấy vợ. Xin lỗi là em đã tưởng tượng ông dưới những vẻ không đúng với sự thật chút nào hết, những vẻ mà mỗi lúc nghĩ đến thấy em có lỗi với ông hết sức.

Sơn lắc đầu:

- Chẳng sao. Những người lạ bao giờ cũng dễ bị ghét một cách bất công. Nhưng anh chị Lộc cho cô biết một cách đại khái về tôi như thế nào?

- Dạ... anh chị ấy nói rằng ngày xưa ông có yêu một người nhưng sắp lấy nhau thì chiến tranh xảy ra, mỗi người lạc một phương. Ông đợi suốt mười năm cho đến ngày đình chiến. Trở lại cảnh cũ thì người yêu đã lấy chồng. Từ ấy đến nay sáu năm đã trôi qua, ông cứ ở mãi vậy. Có phải đúng thế không?

Sơn chỉ mỉm cười không đáp.

- Anh Lộc nói từ lần thất bại đó ông không còn cảm tình với đàn bà nữa. Nay được nghe ông nói chuyện mới biết là anh Lộc đã lầm. Nhưng đã không mất cảm tình với người đàn bà thì đáng lẽ ông đã cưới vợ rồi chứ?

Thấy Sơn vẫn không trả lời, nàng giục:

- Sao? ông có thể cho em biết vì sao ông mãi không lấy vợ không?

Sơn nhíu mày nhìn Trúc Đào một cách ranh mãnh:

- Nhưng tại sao cô lại muốn tò mò hỏi kỹ thế?

Trúc Đào cười tự nhiên:

- Đó là câu hỏi vốn ám ảnh em và một số những bạn thân của em. Đó là một vấn đề xã hội, có thể nói là vấn đề của chúng em cũng không sai. Người đàn ông là đồng minh của người đàn bà, vậy hiểu rõ đồng minh của mình là một điều cần thiết.

- Nhưng...

Trúc Đào giơ tay ngăn lại;

- Ông chiều em một tí đi. Ông thử nói xem vì lý do gì...

- Có lẽ...- Sơn ngần ngừ,- vì tôi tham lam quá.

- Không có vợ vì tham lam? - Trúc Đào mở to mắt ngạc nhiên.

- Hình như vậy. Tôi muốn được hết mà không mất một chút gì. Yêu bao giờ cũng có lãi. Cưới vợ thì... chưa chắc

Sơn cười và Trúc Đào cũng thích thú cười theo. Thấy ánh nắng chiếu vào chỗ nàng đứng, Sơn bảo:

- Mời cô vào nhà.

Trúc Đào đi vào và chàng cũng chậm rãi bước theo. Nàng lại ngồi ở ghế xalông và Sơn ngồi đối diện.

- Thế ông có nhiều người yêu không? - Trúc Đào đột ngột hỏi

- Tôi không biết từ bao nhiêu mới được gọi là nhiều. Nhưng chủ quan mà nói thì hình như ít lắm.

Khi Sơn dứt lời nàng chậm rãi nói:

- Nhiều lúc em cũng nghĩ như ông vậy. Khi yêu người ta chỉ biết đến quyền lợi mà khỏi có bổn phận. Khi lấy chồng thì hình như chỉ bổn phận là chắc chắn có mà thôi. Còn quyền lợi... Nàng vung nhẹ bàn tay vừa bĩu môi tỏ vẻ hoài nghi.

- Sáng nay ngẫu nhiên em cầm một quyển sách ở bàn viết của ông mở ra xem. Bìa đóng gáy da, em tưởng là sách, không ngờ mở ra thấy là một quyển vở. Em tò mò đọc một vài trang. Xin lỗi ông, - chỗ này nàng đổi giọng, nói nhỏ hơn nên thân mật hơn, - nếu anh Lộc chị Thúy không nói về ông thì em đã không tò mò như thế.

- Thế cô đọc được gì?

- Đoạn ông nói về cô... gì ấy, em không đọc được tên. Tên cô ấy ông viết bằng chữ Tàu thì phải.

Sơn gật đầu:

- Đúng rồi. Tôi viết bằng chữ Hán.

- Người yêu của ông là một cô gái Trung Hoa?

- Không phải, cô ấy là người Việt như cô vậy. Nhưng để tránh những con mắt tò mò, - xin lỗi cô, không phải tôi dám ám chỉ cô đâu, - để tránh những con mắt tò mò, tôi viết tên cô ấy bằng chữ Hán.

- A! Ngộ nhĩ!

- Không phải đó là phương pháp độc nhất. Tôi có thể viết bằng một tên Pháp hay tên Anh. Chẳng hạn nếu người đẹp của tôi giống một nhân vật nào trong một quyển tiểu thuyết Pháp hay Anh mà tôi đã đọc thì tôi có thể lấy tên nhân vật trong truyện mà gọi nàng. Cũng có khi tôi biên đúng tên nàng nhưng đảo ngược vị trí các chữ. Ví dụ tên Hòa, sẽ biến thành Hào, Mai thành Mia.

Trúc Đào gật gù lý thú:

- Nếu tên em thì ông viết chữ Tàu như thế nào?

Sơn rút cây bút máy và kéo ở bàn xa lông ra một tờ báo.

Chàng xích lại gần nàng, viết ngoằn ngoèo một chữ Hán lên lưng tờ báo rồi nói:

- Đó, tên cô đó.

Chàng viết lại hai lần chữ "Đào" và Trúc Đào xuyt xoa thấy tên mình hiện ra dưới một hình thức quái dị nhưng có vẻ cổ kính trang nghiêm.

- Tôi cũng có thể viết tên cô bằng cách đảo lộn vị trí các chữ. Tôi viết thế này chẳng hạn "Sáng chủ nhật 20 tháng 9. Đóa hỏi: Sao ông không lấy vợ?"

Trúc Đào cười lên:

- Đóa hỏi sao ông không lấy vợ. Đóa, cái tên nghe hay đấy ông nhỉ? Còn nếu ông muốn viết tên em bằng chữ Pháp?

Sơn giơ một ngón tay ngắt lời ngay như chàng đã có sẵn ý kiến.

- Không khó. Tôi đã chuẩn bị rồi. Khi vừa gặp cô, tôi thấy cô có những vẻ gì hao hao giống nàng Dominique trong phim "Nụ cười xuân". Ủ, tôi thấy rồi. Khi cô ngẩng mặt lên đợi chờ, đợi chờ một câu trả lời, đợi chờ một ý mà cô đang tìm thì quả cô giống cô đào Christine Carrère đóng vai Dominique hết

sức. Vậy thì khi cần viết tên cô, tôi có thể thay bằng Dominique.

Trúc Đào gật gật đầu:

- Sáng kiến này của ông hay lắm đó vì ông sẽ nhớ kỹ những người mà ông đã gặp. So sánh để tìm nét giống nhau giữa một người với người khác, như thế là gián tiếp ông đã ghi nhận những nét độc đáo của người ấy.

Vừa lúc ấy có tiếng cười nói của Thúy, Oanh vang lạnh lạnh ở trước cổng. Ba người bạn đã đi du ngoạn về. Thấy Trúc Đào ngồi đối diện với Sơn ở xa lộng, Oanh tru tréo lên:

- Thế mà làm người ta chạy tìm sáng mắt. Cứ tưởng mẹ mình nó đổ đi đâu mất rồi.

Lộc nhìn Sơn, nói giễu cợt:

- Mẹ mình này hiền lành nên chỉ lo cô Trúc Đào dỗ mẹ mình đi thì có.

Sơn nhìn sang Trúc Đào thì thấy nàng đang tinh nghịch nhìn chàng.

Trúc Đào hỏi:

- Đi hòn Chồng có vui lắm không?

Nhưng không đợi cho Oanh trả lời, nàng đứng dậy đi ra giếng nước. Đi qua trước mặt Sơn, nàng thấy Sơn giơ tay ra hiệu giữ lại. chàng lấy giọng tự nhiên nói:

- Lúc này tôi bảo cô rằng tôi không lấy vợ vì tham lam quá. Điều đó chưa chắc đúng. Có lẽ đó chỉ là một lý do trong rất nhiều lý do phức tạp, chẳng hạn tâm tính sở thích... Nhưng thôi, phải đợi một dịp khác có nhiều thì giờ hơn chúng ta mới có thể thỏa thuận về điểm khúc mắc này.

Dịp ấy, Trúc Đào tưởng là hôm sau, khi Sơn đề nghị với nàng đi lên Ngọc Hội xem lò gốm. Đêm đó, trước khi ngủ, dù vẫn ậm ừ chịu chuyện với Thúy và Oanh, nàng vẫn không thể không để óc mình vấn vương vì Sơn. Chàng có những vẻ gì khác với những người bạn trai cùng lứa với nàng. Cố phân tích cho rõ, nàng thấy Sơn một sự điềm đạm cuốn hút, một sự lễ độ bề ngoài lạnh nhạt nhưng chứa đầy nhiệt tình. Những bạn của nàng họ vội vàng quá, họ trắng trợn quá, họ say đắm quá, khiến họ như lúc nào cũng bị men rượu làm choáng váng... Thế mà nàng thì nàng yêu một cái gì nhẹ nhàng hơn, một tiếng thoáng qua, một màu sắc nhạt. Nàng sợ sự tàn bạo. Yêu vồ vập thì chóng quên chóng nhạt. À, nàng thấy ra rồi, sự cuốn hút nơi Sơn còn do ở tấm lòng chân thành chàng đối với người yêu cũ, ở sự thận trọng chàng đối

với những tình yêu mới. Trước mắt nàng Sơn như một con chim lạ. Nàng thấy mơ hồ một sự cảm mến đối với chàng, đồng thời như có sự tò mò giục nàng thử khám phá xem sao. Người trầm lặng dễ làm đích cho nhiều sự khám phá. Nàng đã chán vì nhiều bạn của nàng sống hời hợt quá nên chưa kịp có một cá tính, có một nội dung. Họ như những quyển sách dở chỉ khác nhau ở cái bìa cái tên sách còn nội dung thì na ná như nhau. Mặc áo và cạo râu, sáng trưa đi làm, ăn uống, tiêu khiển.. bấy nhiêu công việc lặp lại đều đặn ở người này cũng như ở người kia, giống y như những tình tiết yêu đương, trắc trở, nước mắt, nụ cười... trong những quyển tiểu thuyết dở. Dù chưa nếm nhiều nhưng quả tình nàng thấy chán. Theo nàng, Sơn có đời sống nội tâm khác hơn những bạn mà nàng biết. Những nếp cảm xúc tinh vi của chàng chắc chắn sẽ dành cho sự khám phá của người đàn bà những thích thú bất ngờ. Khám phá! Nhưng nàng vụt nghĩ: Khám phá để làm gì? Ừ, khám phá để làm gì? Câu hỏi đến với nàng đúng lúc như một tiếng vang. Để làm gì? Nàng sắp lấy chồng. Ý nghĩ về Khiêm, người chồng sắp cưới của nàng dồn dập đến, vồ lấy tâm hồn nàng khiến nàng khó chịu. Nàng lắc đầu, muốn xua đuổi không nghĩ đến. Nàng quay sang lay Oanh:

- Chị Oanh ơi! Dậy nói chuyện với em đi. Sao ngủ chóng thế.

Tâm trạng ấy của Trúc Đào, Sơn không hay biết gì hết. Khi chàng đề nghị cùng nàng lên thăm lò gốm, chàng vui vẻ thấy nàng vội vàng bằng lòng và từ chối không đi với đoàn ra thăm Ba Hồ. Nhưng Oanh, khi nghe Sơn đề nghị lên thăm lò gốm thì Oanh cũng reo lên:

- Em cũng đi với. Từ nhỏ đến giờ em chưa bao giờ được xem người ta làm đồ gốm. Em đi với có được không, ông Sơn?

- Được lắm chứ. Hoan nghênh là khác.

Ba chiếc xích lô đi theo hàng một đưa ba người lên Ngọc Hội. Đoạn đường này không vui vì Trúc Đào không có dịp để nói chuyện vui vẻ cùng Sơn, mặc dù nàng đã khéo xếp đặt để xe nàng đi sát gần xe Sơn. Muốn thế, khi ra xe nàng đi chần chừ đợi cho Oanh ra trước để Oanh bước lên xe trước. Nàng đi xe giữa và Sơn vì bận phải khóa cửa nên ngồi xe sau. Ngồi nhìn ra trước, mắt Sơn chạm phải cái ót trắng của Trúc Đào với mái tóc nâu uốn vát lên cao. Lâu lâu, Trúc Đào lấy có nhìn theo một ngôi nhà, một cây dừa nước, một cái xe ngựa chạy ngược chiều để quay lại. Và mỗi lần như vậy nàng không quên câu trả lời cái nhìn của Sơn bằng một nụ cười lặng lẽ.

Đến đầu con đường rẽ vào xóm thì xe dừng lại. Ba người xuống đi bộ. Đoạn đường này rải đá nhưng lâu ngày không tu bổ nên đất trôi đi hết còn lổm chổm đá. Hai nàng nhón bước trên những mũi đá dăm, tinh nghịch cười khi có viên đá lăn tròn dưới gót giày. Sơn thấy lây cái vui hồn nhiên của họ.

Những vườn dứa chạy dài liên tiếp rải bóng mát xuống mặt đường. Từng chặng, lá dứa đan kín trên đầu, nhìn không thấy trời. Hai bên đường, nhà cất san sát nhưng cái lòi ra, cái thụt vào, cái nhìn thẳng ra đường, cái quay hông nhìn sang hướng khác. Nhà lợp lá dứa và vách trát đất nên thuần một màu xám đậm. Cách khoảng, chen vào một ngôi nhà gạch nhỏ nhẵn với cửa sơn xanh lá cây, vách quét vôi xanh nhạt trông như một cô gái quê làm đóm. Oanh nói:

- Ở đây sự sống yên tĩnh dễ chịu quá. Có lẽ được sống ở đây quanh năm thì tim em chỉ còn đập sáu mươi nhịp trong một phút.

- Ai cấm chị không được sống ở đây? - Trúc Đào hỏi.

- Sự lười biếng, sự rụt rè không dám thay đổi một nếp sống cố hữu. - Oanh mơ màng trả lời.

Sơn chỉ một bà cụ già ngồi trước hiên một ngôi nhà xiêu vẹo đang nheo mắt vá áo. Chàng nói:

- Đó là hình ảnh của hạnh Phúc theo cô Oanh quan niệm đó. Tim của bà cụ này chỉ còn năm mươi lăm nhịp đập trong một phút thôi.

Oanh và Trúc Đào cùng phá ra cười ồm ồm khiến những khuôn mặt ló ra ở các khung cửa sổ. Vài người bước hẳn ra hiên nhìn đăm đăm vào hai nàng.

Quá chợ Mới con đường nhỏ lại và nện đất. Nhà nối tiếp thưa thớt hơn. Thỉnh thoảng đôi mắt được nghỉ ngơi trên những cánh đồng mía lá xanh rờn rợn. Tiếng bàn chấu rập rình ở một cái trại nhỏ vang ra. Sơn giảng:

- Đã tới xóm lò gốm rồi đó. Tiếng rập rình mà hai cô vừa nghe là tiếng bàn chấu.

Oanh định hỏi "bàn chấu là cái gì?" nhưng nàng dừng lại không hỏi. Nàng nghĩ: Trúc Đào nhất định cũng không biết bàn chấu là cái gì nên thế nào Trúc Đào cũng hỏi. Nhưng Trúc Đào đang lơ đãng nhìn một ánh nắng đang chiếu vàng trên đọt dứa cao. Nàng bảo Sơn:

- Ông Sơn ơi, ông xem kia, ánh nắng chiếu trên đọt dứa kia. Từ sáng đến giờ trời âm u mình cứ lo đi chơi mắc mưa.

Sơn đưa mắt nhìn rồi nói:

- Nhưng không nắng lâu được đâu. Lóe một chút rồi tắt ngay. Nhưng được cái là vẫn tốt hơn mưa.

Chàng đưa hai người bạn vào một trại lò gốm. Trước sân, những miếng gạch vừa đổ ra được sắp hàng để phơi khô. Ở bàn chuốc, một người đàn bà dùng chân đẩy cho cái bàn xoay còn một người đàn bà khác đưa hai tay kéo một con đất cho thành hình cái chậu. Oanh thấy lạ, đứng chăm chú nhìn rồi hỏi tíu tíu người đàn bà:

- Bà đẩy bàn có nặng không? sao bà chuốc không méo? Lỡ méo thì bà làm sao? Mấy ngày thì cho vào lò? Mỗi ngày bà làm được bao nhiêu tiền? Bà có ở gần đây không? Bà được mấy con?...vân vân...

Hai người đàn bà chia nhau trả lời. Họ không tỏ ra khó chịu vì những câu hỏi của Oanh mà họ cho là ngây thơ. Sơn để cho Oanh và Trúc Đào say mê với những phát kiến mới của họ. Chàng bước ra sân, đi men ra vườn, đứng nhìn xuống một con lạch nhỏ. Nước đứng im sừng sững in bóng những bèo rau muống, những khóm bèo lục bình đơm hoa tím. Một con chim bói cá đậu trên một cành tre nhỏ sát mặt nước, phải nhìn kỹ lắm chàng mới trông thấy. Chàng cúi nhặt một miếng mỡ ngói giơ tay định ném con chim thì có tiếng chân bước lại gần và một tiếng "suyt" khe khẽ. Chàng quay lại: Trúc Đào. Nàng giơ một ngón tay lên miệng, mở to mắt:

- Ông sắp ném chim hả? Sao ông ác thế?

- Tôi ném trăm lần trật cả trăm. Cô đừng lo.

- Con đường này đi về đâu thế ông?

- Đường này xuống ngõ Phương Câu.

- Phương Câu, - nàng mím môi suy nghĩ, - Phương câu chắc là giống Bích Câu ông nhỉ? Cảnh đẹp như thế này mà.

Nàng bước ra đường và tự nhiên Sơn cũng bước theo. Những cây ô mai, cây khế, cây mít ở các vườn nhà người ta đều làm cho nàng xuýt xoa. Mấy đứa bé thấy nàng mặc áo sơ mi ngắn quần tây dài bó đùi, đi sát theo tò mò nhìn. Một đứa chạy ù ra trước vói tay gọi mấy đứa khác:

- Ra coi vợ chồng ông bà này bay ơi! Bà vợ bận quần tây.

Sơn hơi ngượng vì sự hiểu lầm của đứa bé. Chàng đưa mắt nhìn sang Trúc Đào nhưng không thấy nàng tỏ vẻ khó chịu nào cả. Nàng tươi cười trở một ngón tay về phía đứa bé, ra dấu dọa nạt:

- Nói nhảm đấy nhé? Đánh chết.

Rồi quay sang Sơn, nàng nói, miệng vẫn giữ nụ cười:

- Lũ nhỏ quan niệm rằng một người đàn bà và một người đàn ông đi với nhau thì phải là hai vợ chồng.

- Cả người lớn cũng quan niệm như vậy.

- Tội nghiệp - Trúc Đào chép miệng.

Nàng định nói thêm thì chợt nhìn xuống một vũng nước rộng nằm trải suốt mặt đường.

Mấy ngày trước trời mưa nên mặt đường lở chỗ những vũng nước. Sơn đã nhún chân nhảy qua đứng ở bên kia vũng đợi. Trúc Đào ngắm nghía vũng nước nhún chân mấy lần nhưng không dám nhảy qua. Nàng đưa mắt tìm một lối đi ven hai bên bờ đường nhưng không có lối. Sơn đưa thẳng bàn tay ra nói:

- Cô nắm bàn tay tôi mà nhảy qua. Như vậy chắc khỏi ngã.

Trúc Đào tươi cười ngay:

- A! Phải đấy. Thế mà em không nghĩ ra được.

Nàng giơ tay cầm lấy bàn tay Sơn, nhún chân nhảy. Đà nhảy mạnh đẩy nàng sát vào người Sơn. Chàng nhìn vào đôi má hồng của nàng mơn mớn lông tơ. Đôi mắt đen nháy long lanh sáng. Mùi nước hoa ở mái tóc thoang thoảng. Chàng nhìn xuống bàn tay mà chàng còn giữ lại: ngón trắng thon và cổ tay tròn trĩnh, Trúc Đào chậm chậm rút tay ra khỏi lòng bàn tay của chàng. Sự việc xảy đến nhanh quá khiến nàng có cái thú ngây ngất của sự bất ngờ. Im lặng một giây, nàng khẽ bảo:

- Chết! Chúng ta bỏ quên chị Oanh ở lò gạch. Phải trở lại kéo chị trách.

Sơn không trả lời. Hai người nhảy trở lại vũng nước nhưng lần này nàng không nắm tay Sơn nữa. Tuy vậy, để phòng xa đường trơn, nàng nhảy ngay vào chỗ Sơn đang đứng đợi.

Đi chừng vài mươi bước, Sơn cảm thấy buồn. Có lẽ Trúc Đào cũng nghĩ như vậy chẳng nên liếc nhìn sang nàng, Sơn thấy nàng cắn môi. Con đường về không có gì lạ. Cuộc phiêu lưu đã chấm dứt ở từ cái vũng nước ngang đường. Đến ngã tư thì hai người thấy Oanh đang ngo ngoác đưa mắt tìm. Đón trước trước lời trách của Oanh, Trúc Đào bước nhanh đến vừa tươi cười nói:

- Em đi lạc đường...may có ông Sơn...

Hơi ngượng vì lời nói dối nên Trúc Đào ngần ngừ không nói hết câu. Sơn tự hỏi: Trúc Đào nói dối làm gì? Nhìn sang Oanh thấy Oanh không tỏ vẻ nghi ngờ gì hết, Sơn bảo:

- Nếu chúng tôi không đến kịp thì cô cũng sắp đi lạc đường rồi đó. Tôi tưởng cô đang say mê với lũ chum, vại, gạch, ngói của hàng lò gốm.

Oanh reo lên:

- Ô! Thích quá khi được nhìn hai bàn tay dịu dàng của người thợ chuốc bién con đất sù sì ra cái chậu, cái vung. Thật không ngờ một người đàn bà cục mịch như thế lại khéo tay như vậy. Hay quá. Thật là một cuộc đi chơi đầy thú vị.

Trúc Đào đưa mắt nhìn sang Sơn thì bắt gặp tia mắt của Sơn nhìn mình. Cả hai như cùng muốn nói: chúng tôi cũng vừa thấy như vậy.

Con đường về như ngắn hơn lúc đi. Cảnh nhà cửa cảnh cây cối trên đường và những khuôn mặt, mới gặp một lần mà như đã quen lâu rồi. Oanh và Trúc Đào không tò mò nhìn nữa nên bước chân đi mau hơn. Tuy vậy, có những chi tiết lúc đi không lưu ý, đến chừng về hai người mới thấy. Chẳng hạn cái cầu đá uốn vòng như lưng mèo với cái vòm cong ở dưới hình bán nguyệt. Nước đục mang những bèo rác chảy lờ đờ. Chẳng hạn cái lều chợ bằng ngói nằm giữa những bức tường thành cao của mấy ngôi nhà xung quanh. Oanh nói:

- Đi xem cảnh phải xem một lần đi và một lần về mới thấy hết, nhớ hết. Cũng như học bài vậy. Phải học ôn thì mới khỏi quên.

- Đúng thế, - Sơn trả lời. - Nhưng chỉ tiếc là điều nhớ hôm nay, ta sẽ quên ngày mai, ngày kia.

Ba người im lặng bước. Một lát sau, Trúc Đào chậm rãi nói:

- Quên là một bắt buộc của cuộc đời chứ bản tâm con người thì muốn nhớ hết, nhớ hết.

Câu nói của Trúc Đào khiến Oanh quay nhìn sang Sơn có ý dò hỏi. Sơn cất tiếng cười để lấy vẻ tự nhiên:

- Khi mỗi chân thì cô Trúc Đào có những tư tưởng rất thâm thúy.

Trúc Đào cười và Oanh cũng cười theo.

Vui chân, ba người đi bộ mãi đến Phật học viện mới gọi xích lô về nhà. Đến ngã Sáu Nhà Thờ, những tấm vải quảng cáo tuồng chiếu bóng chữ viết xanh đỏ bắt mọi người lưu ý.

Trúc Đào kêu lên:

- Ô! Tối nay rạp Tân Tân chiếu phim Gidget. Phim này hôm chiếu ở Đà Lạt em trật xem. Vậy tối nay phải đi xem mới được. Ông Sơn đã xem chưa?

- Chưa

- Vậy tối nay mời ông đi với em nhé?

- Đồng ý. Mời cô Oanh cùng đi luôn.

- Cám ơn ông. Em đã xem rồi.

Tiếng phát lách cách của ba chiếc xích lô làm con Tô sủa vang lên. Con bé ở ra mở cổng. Khi bước vào sân, Trúc Đào vui vẻ nói:

- Em rất thích Sandre Dee. Để rồi tối nay ông cũng sẽ yêu Sandra Dee như em.

Vừa lúc ấy con bé ở lại đi gần nàng.

- Thưa cô, lúc nãy có người đến hỏi cô.

- Người ấy ra thế nào? đàn ông hay đàn bà?

- Thưa cô đàn ông.

- Nhưng người ấy hỏi cô nào? Cô Oanh hay tôi?

- Thưa cô người ấy hỏi: Cô Trúc Đào có ở nhà không? con thưa rằng cô đi vắng thì ông ấy bảo về thưa lại với cô tối nay ông ấy đến.

- Ông ấy người ra thế nào?

Con ở lúng túng không biết nên tả ra thế nào. Rồi như chợt nhớ ra, nó vui vẻ nói:

- Ông ấy đi bằng ô tô.

- Bằng ô tô?- Trúc Đào chau mày lật đật hỏi.- Ô tô nhỏ?

- Thưa cô, vâng. Ô tô nhỏ màu vàng nhạt.

Nét mặt của Trúc Đào sa sầm xuống.

- Cô có điều gì không bằng lòng?

Sơn hỏi nhỏ:

Trúc Đào lắc đầu:

- Thưa ông không.

Rồi nàng lẳng lặng vào phòng.

Vợ chồng Lộc Thúy đã đi xuống khách sạn để ăn chung với đoàn du lịch. Đã trễ giờ nên Sơn mời Oanh và Trúc Đào cùng ăn với mình. Mặc cho những lời vui đùa của Sơn và của Oanh, Trúc Đào có vẻ không vui.

Ăn tối xong, nàng giục Sơn:

- Chúng ta chuẩn bị đi xi-nê đi.

Sơn nhìn vào đồng hồ tay:

- Còn sớm quá, chín giờ mới chiều mà bây giờ mới tám giờ kém hai mươi.

- Chúng ta có thể đi một vòng ở phố Độc Lập rồi vào rạp sau.

- Nếu cô muốn.

Sơn đứng dậy vào phòng thay áo và Trúc Đào cũng lại chải tóc trước gương. Thấy Oanh mở xác lấy sơn bôi môi, Sơn hỏi:

- Còn cô Oanh?

- Em ghé lại thăm chị Bích. Xuống Nha Trang mà không ghé thăm chị, lúc chị biết được thế nào chị cũng trách.

Ba người đang mê mải chuẩn bị thì có tiếng còi ô tô trước cổng.

Tiếp theo sau, tiếng mở khóa lách cách và tiếng giày đi vào xa-lông.

Oanh chạy ra và reo lên.

- Anh Khiêm! Anh Khiêm, chị Trúc Đào ơi.

Sơn đưa mắt nhìn sang Trúc Đào thì thấy nàng bỏ mạnh cái húp phẩn xuống bàn rồi đứng dậy.

Khi Oanh giới thiệu Khiêm với chàng, Sơn nhận cái bắt tay rất chặt và một nụ cười thân mật. Oanh hỏi:

- Anh vừa ở Đà Lạt xuống?

- Xuống hồi bốn giờ chiều. Tôi phải làm việc sáng thứ bảy. Ăn trưa xong, nghỉ một lát rồi phóng xe xuống đây.

- À !- Oanh vui vẻ như vừa khám phá ra sự lạ. - Hồi chiều anh có ghé lại đây hỏi chị Trúc Đào phải không? Lúc bấy giờ chúng em đi Ngọc Hội xem lò gốm.

Khiêm gật đầu rồi mỉm cười lặng lẽ. Ba người ngồi im lặng khá lâu. Sơn tinh nghịch đợi xem ai sẽ phá tan sự im lặng ngưng đọng ấy. Khiêm thì ngồi thẳng ở ghế xa-lông, những ngón tay đan chéo vào nhau và mắt hết nhìn xuống lọ hoa lan đặt ở bàn nước đến đưa ra nhìn giàn hoa hoàng anh trước cửa. Oanh thì thập thò nhìn vào cửa phòng như đợi Trúc Đào ra. Một lát có tiếng giày của Trúc Đào. Khi nàng hiện ra ở khung cửa, Khiêm đứng dậy:

- Anh đợi em từ chiều đến giờ.

Trúc Đào mỉm cười uể oải.

- Em sắp đi phố hả? Để anh đưa xe em đi. Nhưng trước hết chúng ta phải ghé lại nhà chào chú thím đã. Nhà chú ở số... chết chết, ở số mấy anh quên mất...

Chàng móc túi lấy ra một cái ví đầy ắp những giấy tờ, lục lọi một lát rồi reo mừng:

- Phải rồi! Số 57 Duy Tân. Còn chị Oanh đi chơi với chúng tôi? À quên, chúng tôi còn phải đi xuống Duy Tân.

Oanh nhanh nhẩu đáp:

- Em cũng phải đi lại thăm chị Bích ở gần đây.

- Thế để tôi đưa xe chị đi luôn. Nào, chúng ta cùng đi.

Khiêm bước ra trước. Trúc Đào mắt nhìn sang Sơn nói nhỏ:

- Xin lỗi ông...

Sơn vừa bắt tay Khiêm vừa nói:

- Không có gì. Xin chúc ông... bà vui vẻ.

Tiếng "bà" chàng nói khẽ để dò xem tình thế. Không ai tỏ vẻ khó chịu. Chỉ riêng Trúc Đào hơi bĩu môi rồi quay nhìn ra sân.

Mười một giờ khuya vợ chồng Lộc Thúy và Oanh về.

Sơn lắng nghe tiếng họ bàn cãi khi bước vào nhà. Đầu tiên là tiếng của Thúy:

- Trúc Đào nó không yêu mà bắt nó vui vẻ sao được?

Tiếng Lộc cãi lại:

- Không yêu sao lại bằng lòng lấy người ta?

Tiếng Oanh bình tĩnh hơn:

- Hai gia đình thân với nhau từ xưa. Vả lại, anh Khiêm đâu có thua kém ai. Công chức cao cấp, lương to. Chỉ tiếc anh ta có hơi thô.

Sơn vụt nhớ đến mái tóc bàn chải và cặp mắt nhỏ, đến cái mặt hay ngếch lên, vừa tự phụ vừa quê mùa.

- Nhưng người đàn ông sinh ra đâu phải với mục đích mỹ thuật? Giọng chống chế của Lộc.- Có lẽ Trúc Đào không thích tính của Khiêm vì tính anh ta hơi "gấu" thế nào ấy. Con người ấy thật mâu thuẫn. Ăn chơi mà lại thô.

Có tiếng vỗ tay và tiếng cười to:

- Đúng rồi, đúng chữ ấy đấy. "Gấu". Phải, anh Khiêm "gấu" lắm.

Tiếng "suyt suyt" có lẽ của Thúy.

- Im! Im! Cười nhỏ nhỏ thôi để anh Sơn ngủ.

- Tội nghiệp. Hình như lúc này chị Trúc Đào khóc. Phải không anh Lộc? Em thấy mắt chị ấy đỏ.

- Trông dáng Khiêm ngượng ngập khi gặp chúng mình và dáng Trúc Đào quay mặt không trả lời câu hỏi của chị thì hiểu ngay.

Phần II

Ba người lặng lẽ thay áo rồi vào giường nằm. Những tiếng rủ rì trao đổi với nhau lần lần thưa dần, uể oải dần. Cuối cùng đâu đó im lặng. Sơn mở mắt nhìn lên đỉnh màn. Trí óc chàng liên man nghĩ đến Trúc Đào, nghĩ đến cuộc du ngoạn hồi chiều. Tiếng chuông đồng hồ nhà bên cạnh đổ lên mười hai tiếng. Một chập sau tiếng ô tô dừng trước cổng, tiếng giày sào sạo trên sỏi. Tiếp theo, tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ. Sơn trở dậy ra bật đèn mở cửa. Trúc Đào ngạc nhiên thấy Sơn mở cửa cho mình. Nàng nói:

- Em làm phiền ông. Sao ông thức khuya thế?

Giọng nàng không trong trẻo như hồi chiều. Nghe như đặc lại.

Chàng trả lời:

- Nhắm mắt mà mãi giấc ngủ không đến.

- Em lại tưởng ông đi xi-nê.

- Không có cô thì không đi.

Trúc Đào im lặng.

- Em xin lỗi đã thất hứa với ông. Xin ông hiểu cho rằng em rất tiếc. Ngày mai em phải về Đà Lạt rồi.

Sơn chép miệng:

- Những ngày vui đã chấm dứt.

- Em mong có dịp ông lên Đà Lạt chơi.

Sơn xòe hai bàn tay và bĩu nhẹ môi vẻ thất vọng:

- Để làm gì?

Chàng muốn Trúc Đào hiểu rằng chàng đang nghĩ đến cuộc đời của nàng bên cạnh Khiêm. Riêng Trúc Đào, nàng cũng muốn nói: "Có lẽ ông nghĩ đúng" nhưng nàng không dám nói.

Khi bước vào phòng, giọng Oanh ngái ngủ:

- Trúc Đào về đây à? Sao khuya thế? Tối nay Khiêm nghỉ ở đâu?

- Anh ấy ở khách sạn. Sáng mai anh ấy phải đi Qui Nhơn sớm.

Lại một đêm nữa Trúc Đào trần trọc không ngủ được. Nàng hồi tưởng lại lần đầu tiên người được nghe Lộc nhắc đến tên Sơn. Hôm ấy nhằm ngày chủ nhật, nàng nhớ kỹ là một ngày chủ nhật đầu tháng Năm, nàng ghé lại thăm Lộc Thúy. Nàng như còn thấy rõ trước mắt, lọ hoa lớn ở phòng khách hôm ấy cắm toàn hoa cúc trắng. Câu chuyện rất vui vẻ, bắt đầu nói về ngày lễ nghỉ, đến hoa trắng tháng Năm, đến những chuyện tình vẫn vợ rồi quay sang sự học hành của Trúc Đào. Chợt Lộc nói:

- À! Thúy này! Trúc Đào có fiancé rồi, tiếc quá em nhỉ! Nếu chưa thì mình giới thiệu anh Sơn cho Trúc Đào.

Thúy tán thành ngay, một điều mà Trúc Đào ít khi thấy xảy ra vì cặp vợ chồng này lúc nào cũng tìm những ý kiến mâu thuẫn để chống nhau:

- Ờ! Phải đấy. Anh Sơn là người bạn tốt của chúng em. Chị với anh Sơn... Ờ, phải đấy!

Trúc Đào chỉ mỉm cười không trả lời. Lộc kể những tính tốt của Sơn và theo ý kiến của Lộc thì Sơn và nàng sẽ thành một đôi vợ chồng hợp tính nhau. Trúc Đào lắng tai nghe, lý thú nhưng không tin tưởng lắm, Lộc thuộc hạng người có tâm hồn đơn giản, làm viên chức tốt và làm chủ gia đình hoàn toàn. Lộc làm ăn cần kiệm, chơi huê chơi hụi chắc chắn, giao thiệp mua bán lanh lẽ tháo vát. Nhà cửa sắp đặt ngăn nắp, sổ chi tiêu không ghi sót một món chi hai đồng, tờ lịch luôn luôn được bóc vào chín giờ tối hôm trước... Tính tình dễ dãi như vậy nên Lộc không có một mối bận khoăn siêu hình nào. Giải trí của anh, cho đến chừng này tuổi vẫn là những phim phi ngựa bắn súng và những tập tiểu thuyết đường rừng. Nàng thầm trách, - nhưng không biết trách ai, - rằng sao người giới thiệu Sơn cho nàng lại là Lộc. Những bạn của Lộc thường là những nhà buôn cần xin giấy tờ ở tòa thị chính, những người mới giàu lo chọn mua vi-la, những người cần mai mối để tìm cưới một cô vợ có vốn. Nàng tưởng Sơn cũng đại khái như vậy. Nàng nghe chuyện một cách lý thú chỉ vì óc chinh phục đặc biệt của người đàn bà mà thôi. Nghe chuyện về một người đàn ông sắp được bạn giới thiệu để yêu mình là một điều thích thú. Thích hơn nữa vì người đàn ông đó là vai chính của một câu chuyện tình khá cao thượng. Nên khi Lộc nói xong quay lại hỏi: "Đấy, chị Trúc Đào thấy một người như vậy có đáng yêu không?" thì nàng trả lời ngay, vui vẻ nhưng hơi hợm: "Có. Đáng yêu lắm.". Tức thì Lộc nói liền:

- Hôm nào chị cùng đi xuống Nha Trang với tôi. Tôi giới thiệu cho.

Trúc Đào không ngờ lời hứa đó hôm nay đã thành sự thật, một sự thật đẹp hơn nàng tưởng tượng nhiều. Vì sau đó nàng lại nhiều lần được nghe Lộc hay Thúy nói về Sơn và cứ sau mỗi lần như vậy, nàng có cảm tình với Sơn

hơn trước. Nay được gặp Sơn, nàng sung sướng và đau xót mà thấy rằng tâm hồn Sơn có những điểm phù hợp với tâm hồn nàng. Nàng quay ra giận Lộc sao trước kia không nói kỹ về Sơn hơn nữa cho nàng biết, nhưng nàng kịp thời thấy mình vô lý vì Lộc làm sao mà nói hết được. Nàng trở sang trách Sơn sao lại chỉ quen với Lộc mà không quen với Phượng, với Tuyết chẳng hạn là những bạn thân của nàng, những người tế nhị như nàng và hiểu rõ tâm hồn nàng như chính nàng vậy. Nhưng rồi nàng cũng lại thấy là mình vô lý.

Đồng hồ nhà ai thông thả gõ hai tiếng. Nàng nghĩ đến ngày mai giã từ Nha Trang, giã từ vĩnh viễn cái bóng dáng Hạnh Phúc mà nàng tưởng như vừa hình dung được. Nàng đưa mắt nhìn lần vãi mùng, nhìn lên tường. Tường nhà Sơn không mang một bức tranh ảnh nhỏ nào cả mà chỉ toàn một màu xanh nhạt. Phòng ngủ chỉ để một ít bàn ghế giường tủ cần thiết. Ánh sáng và khoảng rộng chiếm nhiều chỗ hơn. Nàng nhớ đến nhà mình bề bộn vì những đồ trưng bày hơn là cần dùng. Nàng nghĩ lại: mình thích lối sống này hơn.

Quả thật nàng thấy Sơn say sưa yêu đời mà vẫn có dáng đăm đạc với đời. Đó là một sự mâu thuẫn kỳ thú. Sơn có những ý kiến của chàng, không như Khiêm thường chỉ nhắc lại những điều vừa đọc trên báo, vừa nghe ở đài phát thanh hay vừa nghe của ai. Khiêm bàn về mọi vấn đề và về vấn đề nào cũng đưa những ý hời hợt nhất, sáo nhất. Khiêm luôn luôn... Những ý nghĩ về Khiêm làm tâm hồn Trúc Đào u tối lại khiến nàng nhắm mắt và ngủ lúc nào không biết nữa, bỏ dở dang những ý nghĩ không có đoạn kết.

Sáng hôm sau, đoàn công chức về Đà Lạt. Vali, giỏ, xách trên tay Lộc, Thúy, Oanh, Trúc Đào đứng thành hàng trước mặt Sơn. Sơn không để đợi khách nói, chàng nói trước.

- Xin cảm ơn anh chị và hai cô đã đến làm vui cái không khí của nhà tôi. Tôi rất tiếc là không đủ phương tiện để làm cho những ngày các bạn lưu trú được êm đềm hơn.

Lộc đáp ứng:

- Tôi sắp cảm ơn anh thì anh chặn đầu mất rồi. Chúng tôi mới phải cảm ơn anh và xin lỗi đã quấy rầy anh mấy hôm nay.

- Quấy rầy? ... Ừ, cũng có quấy rầy đôi chút đó, nhưng tôi thích vì các bạn đã xáo trộn cuộc đời của tôi cho thêm vui một tí.

Lúc tiễn mọi người lên xe. Sơn nhận cái chào của từng người. Đến lượt Trúc Đào, chàng nói:

- Riêng trúc đào của cô, cô sẽ có.

Trúc Đào mỉm cười:

- Lễ Nô-en em xuống.

- Tôi đợi.

Chàng êm đềm nhìn nàng giây lâu. Những câu muốn nói mà không tiện nói ra chàng gửi vào cái nhìn âu yếm ấy. Trúc Đào cũng nhìn chàng mà không chớp mắt. Nàng nghĩ gì mà không chớp mắt thế kia? Đến những kỷ niệm dưới gốc bụi trúc đào, ở bên cạnh vũng nước hay đến buổi chiều bóng lối hện đêm qua?

Xe rô máy. Sơn vẫy tay âu yếm nhìn theo cho đến khi xe mất hút ở cuối đường Bạch Đằng.

Những ngày ở Đà Lạt không khiến Trúc Đào ít nghĩ về Sơn nhất là những khi nàng va chạm với Khiêm. Từ ngày gặp Sơn, nàng mới thấy rõ sự tầm thường của Khiêm, sự tầm thường mà trước đây nàng tưởng là trạng thái bình thường của con người thời đại. Thậm chí đã có nhiều lúc nàng đâm ra nghi ngờ tự hỏi: hay chính mình mới là người bất thường? Nàng nhớ lại những trang nhật ký của Sơn mà nàng đã đọc. Không phải chỉ đoạn cô gái Trung Hoa nàng đưa ra hỏi Sơn hôm trước đâu mà nàng đã đọc nhiều hơn thế nữa. Chính có đọc nàng mới thấy Sơn có một đời sống nội tâm giống nàng, mới thấy rằng nàng không phải là một người bất thường. Thật ra, những sự va chạm với Khiêm không có gì quan trọng. Đó chỉ là những sự bực bội lặp lại khi nàng phải nghe những ý kiến phi cá tính của Khiêm, những ý kiến phát biểu về một kiểu ô tô, về một màu sơn cửa, về một vấn đề thời sự trên báo. Mỗi lần bực bội như vậy nàng thường đến nhà Lộc Thúy để quên đi và nơi đây ba người lại mê mải nói chuyện về Nha Trang, về Sơn. Ba người đều mâu thuẫn như nhau: họ vẫn ngầm công nhận cuộc hôn nhân giữa Trúc Đào và Khiêm mà vẫn tìm mọi dịp để khám phá một cách thích thú rằng giữa Trúc Đào với Sơn có những sự hòa hợp.

Ngày tháng trôi qua. Xấp lịch treo tường đã thấy mỏng lần, mỏng lần. Rặng anh đào chạy dọc theo con đường Yersin đã thấy lấm tẩm ra nụ. Gió lạnh thổi từng cơn vi vút, reo giữa cành lá thông cao. Tháng chạp rồi. Lễ Nô-en đã được báo trước bằng những bộ quần áo nỉ màu sẫm với những chiếc khăn len che mũi, bằng những kiểu măng tô, bằng những chiếc áo nhung mềm mại uyển chuyển. Trúc Đào vui vẻ nghĩ đến ngày lễ Nô-en, nghĩ đến lời hứa xuống Nha Trang. Xuống Nha Trang, nàng sẽ đem theo món quà gì? Hoa thì nhất định phải có rồi vì đó là thổ sản của Đà Lạt. Nàng sẽ chọn một bó lai ơn màu tím đậm, màu tím phù hợp với nổi cô đơn của Sơn. Nhưng chỉ có hoa không thì ít quá. Hoa dầu đẹp nhưng mau tàn, phải có thêm món quà gì bền chắc hơn. Đang khi băn khoăn không biết chọn món quà nào thì Khiêm lại.

Sau vài câu chuyện nắng mưa, chuyện cách mạng Đại Hàn, chuyện chiến tranh Congo mà Trúc Đào lơ đãng đối đáp. Khiêm đổi giọng nghiêm trang hơn:

- Thăng Minh vừa đổi cái xe cũ, bù tám mươi ngàn đồng bạc lấy được chiếc Consul đời NBJ nên cứ vênh cái mặt lái chạy khắp phố.

Trúc Đào thật thà:

- Cái Consul kiểu đẹp đấy chứ.
- Kiểu thì cũng trông được đấy nhưng màu xanh quê chết.
- Đó là sở thích của mỗi người.
- Sở thích gì? Nó là một thằng nhà quê. Nhìn con vợ nó không thấy sao?

Tính Trúc Đào không thích tranh biện nhưng nàng thấy thèn thẹn coi như mình thiếu thành thực nếu không bào chữa cho Minh, coi như mình đồng lõa với Khiêm nếu nàng im lặng.

- Chị Minh bản chất thực thà nên không diêm dúa lờ loẹt đó thôi, chứ em tưởng uốn tóc, vẽ mi mắt và mặc áo ni lông thì đâu có khó. Em có quen chị ấy nên em biết rõ. Chị tốt lắm.

- Anh thì chúa ghét thằng Minh. Nó bướng nhắng...

Trúc Đào khó chịu ngắt lời:

- Sao anh nuôi chi những ý nghĩ xấu về người khác vậy? Nghĩ tốt về người ta, lỡ có làm cũng không sao vì không hại cho ai hết. Chứ nghĩ xấu cho họ thì khi biết mình làm, hối lại không kịp.

Hai người im lặng. Không khí có hơi ngột ngạt. Đã nhiều lần như vậy, Trúc Đào cãi với Khiêm mỗi khi thấy Khiêm đả kích người vắng mặt. Khiêm không dung cho một người nào có ưu điểm. Những lúc đầu nàng thấy vô hại vì sự đả kích mượn hình thức châm biếm nhẹ nhàng, nhưng lần lần nàng thấy Khiêm đi sâu vào sự nhỏ nhen, ưa tìm tì vết của người ta.

Khiêm lặng lẽ đưa tay ngắt một đóa thực được ở lọ hoa đặt trước mặt. Trúc Đào nghĩ rằng chàng ngượng nên có hơi hối hận. Chợt Khiêm bảo:

- Nô-en năm nay anh tổ chức tiệc nửa đêm có khiêu vũ.

Thấy Trúc Đào không reo mừng như chàng dự tưởng, Khiêm hỏi:

- Nào, em có thích không? Năm ngoái lũ thằng Như thằng Duệ ở sở Địa dư, thằng Cang ở Thuế vụ tổ chức những tiệc nửa đêm có khiêu vũ. Chúng nó tổ chức xoàng thôi mà cũng được lũ bạn khen âm lên...

"Lại chê bai người ta!" Trúc Đào nghĩ. Cổ họng nàng như nghẹn lại do hơi ở đâu đưa ứ tắc. Thế ra mình vừa hối hận lắm. Nàng giận không muốn nghe Khiêm nói nữa thế mà bên tai nàng, tiếng của Khiêm vẫn hào hứng nói tiếp:

- Năm nay anh tổ chức phải hơn tụi nó. Anh nhờ có em làm linh hồn cho đêm khiêu vũ. Em phải trang điểm cho thật đẹp, tiếp đãi cho thật bạt thiệp...

Trúc Đào ngắt lời:

- Em chịu thôi. Em nhảy dờ lắm.

- Đó là cái lỗi của em. Em muốn lạc hậu...

Bị chạm tự ái bất ngờ, mắt nàng sáng lên:

- Vả lại Nô-en này em không ở Đà Lạt.

- Chứ em đi đâu? - Khiêm trở mắt ngạc nhiên hỏi.

- Em đi...

- Đi đâu?

- Đi Nha Trang.

- Đi Nha Trang... Sao em không hỏi anh trước? Em xuống Nha Trang để làm gì?

Nghe giọng Khiêm hỏi gặng, Trúc Đào đứng dậy:

- Em có quyền không trả lời.

Khiêm giơ tay ra hiệu giữ lại:

- Em phải trả lời.

- Anh làm! Anh không có quyền gì bắt em phải trả lời hết.

- Có! Anh có quyền! Anh là hôn phu của em.

- Pháp luật không qui định điều đó.

Mặt Khiêm đỏ lên:

- Anh không cần biết đến pháp luật. Anh chỉ cần biết rằng em phải theo lời anh.

- Em không nghe.

Nàng vừa nói vừa bước nhanh ra khỏi phòng khách chạy lên phòng mình rồi đóng sầm cửa lại. Nàng ngồi xuống giường lưng tựa vào tường, mím môi giận và tim đập hồi hộp. Qua cửa sổ, nàng nghe tiếng giày của Khiêm bước vội trên sỏi, tiếp đến tiếng cửa xe đóng sập mạnh và tiếng xe rồ máy chạy vút. Cơn tức vồ lấy nàng. Khiêm bỏ ra đi không lên xin lỗi nàng thế nghĩa là Khiêm tự cho mình có lý. Khiêm chiều nàng nhưng vẫn muốn coi nàng như một người nô lệ. Có lẽ vì Khiêm giao thiệp với nhiều đàn bà, được nhiều đàn bà chiều đãi nên Khiêm quen tính đi. Đã khỏe thế..., nàng sẽ không phải đợi đến ngày Nô-en mới đi Nha Trang, nàng sẽ đi ngay bây giờ để cho Khiêm biết rằng chàng không quyền gì bắt buộc nàng hết. Hôm nay mới mười sáu tháng chạp nhưng có cần gì. Xuống sớm, xuống bất ngờ sẽ làm cho Sơn ngạc nhiên, sung sướng. Bây giờ đã năm giờ chiều rồi, đi chuyến xe lửa năm giờ mười lăm xuống Nha Trang thì không kịp nữa, xe đò sợ cũng hết chuyến, nhưng ý đã quyết, nàng sẽ tự lái lấy chiếc Simca nhỏ của ba nàng. Ba má nàng đi Sài Gòn hai hôm nay, đi bằng xe lửa và sẽ ở dưới đó một tuần. Lái chiếc Simca, chậm nhất là tám giờ tối nay nàng sẽ tới Nha Trang.

Trúc Đào đứng dậy gỡ tóc, bôi sáp môi, thay áo. Phải quyết định ngay. Nàng biết rằng nếu để óc mình thanh thản suy nghĩ, tính tới tính lui thì thế nào cuối cùng nàng cũng nằm vật mình xuống giường bấm cái nút ra-đi-ô để tìm một tiếng nói, một giọng nhạc, trốn tránh cái cô đơn và xua đuổi sự băn khoăn. Ra-đi-ô là cái máy dung dưỡng sự do dự. Nàng mở tủ xếp đặt hành lý một cách vội vã. Một ít quần áo bỏ vào chiếc va-li con. Một ít tiền bỏ vào xách. Nàng khóa cửa phòng, ra gọi chị vú:

- Vú bảo bác tài đánh xe ra để trước cổng cho tôi. Vú coi nhà nhé? Tôi đi Nha Trang liền bây giờ. Chiều mai về. Vú nhớ coi chừng cửa nẻo.

Vú "Vâng vâng dạ dạ" rồi chạy đi. Tiếng xe từ ga-ra chạy ra, nghiêng sỏi sào sạo rồi đậu lại trước cổng. Nàng xách va-li đi vội ra theo. Bác tài bước ra nhường tay lái cho nàng.

- Cô có cần em theo lái?

- Cám ơn chú. Tôi lái một mình được.

Nàng vô số, đạp ga và mũi xe chồm lên nuốt vội con đường. Qua cầu ông Đạo mặc dù cố ôm cua nhưng xe vẫn chạy lết ra đến giữa đường khiến một chiếc xe ngựa chạy ngược chiều vù lên, hốt hoảng. Những người ngồi trong xe chồm ra la oai oái. Trí óc không bình tĩnh, bàn tay đặt lên tay lái nàng thấy ngón run run. Nàng cho xe chạy chậm lại. Tuy vậy mỗi lần qua một đoạn đường cong là nàng lại thấy mình xao xuyến. Nàng hối hận sao lúc này không để cho bác tài theo lái. Nàng lái non, lại bỏ lâu không cầm đến tay lái nên lúng túng vụng về. Đã vậy, tâm hồn lại xáo trộn nên ngay cả ở những đoạn đường thẳng, xe nàng cũng vụt nhiên chạy trờ ra, phải vội vã lái nép vào. Những chiếc xe vận tải lù lù đến, sừng sững như muốn đè bẹp lấy thân chiếc Simca nhỏ. Xuống Trại Mát, nàng tránh một chiếc GMC nhà binh một cách tài tình, gần như là do một phép lạ. Người tài xế nhà binh tưởng đâu nàng đâm sầm vào xe anh ta và anh ta sắp nhắm mắt để khỏi nhìn một tai nạn. Mỗi khi thoát khỏi cơn nguy hiểm là nàng cố xếp đặt cho trí óc có thứ tự trở lại, nhưng rốt cuộc những ý nghĩ về Sơn, về Khiêm, những cảm giác tức giận mền thương lại dày vò lấy nàng.

Đến gần Cầu Đất, một chiếc xe du lịch chạy ngược chiều phóng nhanh tới. Xe chạy nghênh ngang giữa đường. Nàng đã cho xe mình chạy bám sát lề nhưng mũi xe trước mặt cứ lao vọt tới như muốn đâm sầm vào nàng. Nàng run tay. Chợt xe kia kề sát lại xe nàng, tiếng phanh rú to lên rùng rợn khiến nàng vội bẻ ngoặt tay lái sang bên mặt. Mũi xe nhủi xuống, bánh lọt xuống rãnh tháo nước ở lề đường. Nàng vội thắng xe lại nhưng bánh sau lọt xuống luôn, xe nghiêng một bên. Trống ngực đập liên thình và đầu nàng choáng váng cơ hồ muốn ngất đi. Chiếc xe du lịch cũng đậu lại cách nàng mười thước. Trên xe bước xuống một người Âu cao lớn. Người ấy đi lại gần nàng hỏi bằng tiếng Pháp:

- Xin lỗi cô, có sao không?

Giọng lơ lơ với những chữ R rung nhiều. Nhìn mái tóc và lông tay vàng hoe, nghe giọng nói, Trúc Đào đoán chắc là người Mỹ. Nàng trả lời:

- Cám ơn ông. Tôi chỉ... như thế này.

- Rãnh này sâu không thể cho xe chạy lui lên được. Phải cần xe trục. Vậ... À, xin lỗi, cô đi...

- Nha Trang.

- Cần gấp lắm?

Trúc Đào hơi nhún vai:

- Không lắm.

- Vậy cô định thế nào?

Trúc Đào lắc đầu:

- Tôi chưa biết nên định thế nào cả

Người Âu nhíu mày suy nghĩ một phút rồi nói:

- Tôi đề nghị như thế này: Cô trở lại Đà Lạt và ghé ga-ra thuê xe xuống trực đem về. Như thế có lẽ tiện nhất.

- Có lẽ... - nàng gật đầu. Ông về Đà Lạt?

- Vâng. Và nếu không có gì phiền thì xin mời cô lên xe tôi.

- Cảm ơn ông.

Trúc Đào vội ra sau lấy vali rồi mở cửa xe bước ra. Nàng khóa máy, quay kín kính chắn gió và khóa luôn cửa xe. Người Âu đưa nàng lại xe của mình và mở cửa. Nàng bước lên. Khi xe mở máy chạy, nàng quay sang hỏi :

- Chắc ông là người Mỹ?

- Vâng, thưa cô.

- Ông vừa ở Phan Rang lên?

- Không. Tôi ở Nha Trang tới.

"Nha Trang, lại Nha Trang". Trúc Đào trầm nghĩ. Dự tính tám giờ tối nay có mặt ở Nha Trang thế là hỏng. Tiếng máy xe chạy êm êm, tay lái đưa nhẹ nhàng và mũi xe uốn vòng theo các đường cong một cách dịu dàng. Gió mát thổi vùn vụt vào khe cửa kính và phong cảnh hai bên đường lù nhanh lại ra đằng sau. Chạy qua những chỗ vòng, xe nhún mình như vừa lướt qua một lượn sóng. Sự thoải mái của nàng giờ này thật khác xa với trạng thái hồi hộp của mười lăm phút trước. Nàng để cho óc êm êm nghĩ đến Sơn lúc này đang làm gì. Nàng tưởng tượng về mặt ngạc nhiên của Sơn nếu thấy nàng xuống. Nàng định lấy cớ xuống trông chừng mấy bụi trúc đào chàng cắt giâm, có thể lấy cớ là nhân xuống Phan Rang có tí việc, sẵn ghé lại thăm. Có thì có rất nhiều cớ nhưng mục đích để làm gì thì thật là nàng chưa tìm ra mục đích. Để làm gì? Nàng đã yêu Sơn chưa? Sơn có yêu nàng không? Nếu có yêu, yêu rồi thì liệu tình yêu ấy sẽ đưa đến đâu? Nàng có quyết ý từ hôn Khiêm không? Nàng thấy mình lờ mờ không trả lời dứt khoát một câu hỏi nào cả. Cũng may mà xe mình đi không tới chốn, nàng nghĩ. Nếu xuống Nha Trang

mà cứ lưỡng lự như thế này!

Những biệt thự đầu tiên đã rủ nhau lần lượt vút ra sau xe. Mặt hồ loang loáng màu trắng thiếc. Người Mỹ hỏi:

- Tôi phải đưa cô đến địa chỉ nào?

- Tôi ở mười bốn Yagut, thưa ông.

- Yagut?

- Ông cứ lái xe đến chợ Đà Lạt rồi tôi sẽ chỉ chừng.

Thế là lễ Nô-en âm thầm trôi qua. Trúc Đào không dự tiệc khiêu vũ ở nhà Khiêm, cũng không xuống Nha Trang nữa. Nghĩ rằng Sơn đợi mình, nàng viết một bức thư lấy cớ bị cảm nên không xuống được hôm Nô-en và xin hẹn sẽ xuống một dịp gần đây. Thư chưa gửi đi thì một hôm Thúy ghé lại tìm nàng. Thúy mang lại cho nàng một tin bất ngờ.

- Anh Khiêm hình như nghi chị...

- Nghi gì?

- Nghi chị có cảm tình với anh Sơn .

Trúc Đào mở to mắt, ngạc nhiên:

- Vô lý. Ai bảo chị vậy?

- Hai ba hôm gì đó sau đêm Nô-en, anh có đến nhà chúng em chơi. Anh nói xa xa nhưng chúng em mau hiểu chúng em đoán biết.

Phần III

Tiến Thúy về rồi, Trúc Đào vào giường nằm suy nghĩ. Nàng thấy khó chịu khi mối tình thâm kín của mình đối với Sơn bị Khiêm mang máng dò biết. Nàng không cần Khiêm, không sợ Khiêm mà chỉ bực tức vì những mối cảm xúc êm đềm mong manh giữa nàng và Sơn thế nào cũng bị Khiêm hiểu một cách thô bỉ. Ài tình chỉ đẹp cho hai người. Nó không đẹp đối với người thứ ba. Nhưng thà là giữa nàng và Sơn đã có ái tình, đằng này chỉ là những cảm tình sơ khởi mà thôi. Dù vậy nàng vẫn có cái cảm giác tro trên giống như mình đang ở trong một phòng khiêu vũ ánh sáng mờ ảo, âm

nhạc dịu dàng, với màu áo màu phấn, với ánh mắt long lanh, tất cả đượm trong mùi hương ngậy ngát, thế mà bỗng nhiên ánh đèn màu vụt đổi sang ánh sáng trắng sỗ sàng và thay vào giọng nhạc êm là tiếng tính tiền nong, kiểm soát sổ sách. Khiêm đã phá một giấc mộng của nàng. Đùng ai biết hết, nàng có cái thú của con người phiêu lưu, không cố ý đi tìm Bồng đảo mà bất ngờ gặp được. Nay có con mắt tò mò theo dõi, nàng thấy không đủ thích thú nữa. Nàng còn có cái cảm giác ngượng của con người bị bắt gặp đang làm một việc lén lút.

Bực mình, Trúc Đào đập mạnh tay xuống giường. Thành giường va vào chiếc nhẫn nàng đeo ở ngón tay kè, chiếc nhẫn hứa hôn. Nàng chợt nhớ tới hồi ở đại học xá, các chị em bạn sinh viên của nàng có thói quen nhìn vào ngón tay của các bạn để tìm xem ai đã hứa hôn rồi. Được hứa hôn là một hãnh diện. Đó là chứng tích của sắc đẹp, của gia thế. Những bàn tay trần trụi không có một vòng khâu vàng bao quanh ngón kè hóa ra thanh bạch một cách cô đơn đáng lo sợ. Người nữ sinh viên cũng phải nghĩ đến việc lấy chồng. Do cái tâm trạng đó mà khi Khiêm nhờ người đến hỏi, Trúc Đào bằng lòng ngay. Lúc bấy giờ nàng chỉ đơn giản nghĩ đến cái thú luôn chiếc nhẫn hứa hôn vào ngón tay mình, chiếc nhẫn nhỏ như một đường kẻ đậm, màu vàng lóng lánh làm nổi bật màu ngón tay trắng muốt. Nàng nghĩ đến những cuộc đi dạo phố, nghiêm trang tin tưởng bên cạnh người đàn ông của mình, đến chiếc xe hơi của hai người mỹ miều như một món trang sức, đến căn phòng sẽ do nàng tự tay bày biện trang hoàng lấy. Nhưng những mộng tưởng đẹp để êm đềm một lần nghĩ thấy thú, nhiều lần nghĩ hóa quen đi, việc hôn nhân với Khiêm cuối cùng được coi như là một việc nhất định sẽ đến, không vui lắm, không gây nhiều hào hứng. Vì một khi cái xao xuyến huyền ảo của những buổi đầu đã lắng xuống, nàng bắt đầu nhận thấy những nhược điểm nơi Khiêm. Sự khác biệt về cá tính, về quan niệm sống, quan niệm đạo đức khiến hai người cứ như đi xa nhau dần và Trúc Đào đã bắt đầu cô đơn âm thầm. Tuy vậy, phải đến lúc gặp Sơn, hiểu Sơn nàng mới thấy rõ rằng Khiêm không phải là người đàn ông phù hợp với lòng nàng. Nhưng đã chậm. Chiếc nhẫn đã đeo trong vòng tay. Chiếc nhẫn hạnh phúc của ngày nào, hôm nay trở thành cái vòng khóa cột nàng trong tù hãm của hôn nhân. Thật vô lý. Nàng biết có những người tự khóa mình trong một khuôn khổ và sung sướng với sự trói buộc ấy. Có những người đàn ông động mở miệng là than thở "Mắc vợ con cùm chân, đâu còn chơi bởi tự do nữa!" Nhưng lời than lại ngầm biểu lộ một sự bằng lòng. Than như vậy, họ tỏ ra rằng mình an phận nghĩa là có hạnh phúc và bảo đảm về đạo đức. Nhiều chị bạn mới có một đứa con nhỏ cũng than lên một cách hãnh diện "Phần chồng, phần con. Thôi, mình già rồi, chả dám bì với các cô". Thật là

những người dễ bằng lòng, dễ sung sướng! Không, nàng không dễ dãi như thế được. Nhưng... Không dễ dãi thì được gì? Không dễ dãi thì chỉ còn cách tự mình làm khổ cho mình thôi, vì nàng đâu có thể dễ gặp Sơn được? Để cho Khiêm nghĩ rằng mình bị Sơn mê hoặc, bị Sơn quyến rũ, điều đó động chạm đến tự ái của nàng. Mà Khiêm thì chỉ có thể nghĩ tầm thường như vậy mà thôi. Nàng khinh Khiêm thì được nhưng nhất định nàng không để cho Khiêm có thể khinh mình.

Trúc Đào uể oải ngồi dậy lại bàn viết. Bức thư gửi cho Sơn đặt đứng tựa vào lưng quyền tự điển. Địa chỉ đã viết rồi, tem đã dán đủ, chỉ có nàng chưa dán phong bì. Nàng vốn tính thận trọng, chỉ khi nào sắp đem đi bỏ thư mới dán phong bì, phòng có ý nào cần sửa cần thêm. Nàng rút bức thư viết gửi cho Sơn, mở ra trải lên bàn đọc lại. Từng dòng chữ chạy nhanh dưới mắt và trong sự im lặng cô đơn, nàng tưởng chừng như đồng thời nghe luôn tiếng nói, giọng quen thuộc âu yếm, giọng hứa hẹn kín đáo, giọng của chính nàng nói với Sơn, chỉ còn nói một lần này nữa thôi. Đọc xong, nàng thẩn thờ xé vụn tờ giấy ra từng mảnh nhỏ. Dù cố giữ vẻ mặt lãnh đạm nàng cũng thấy buồn khi nghe tiếng giấy xé nát dưới ngón tay, khi nhìn những lời âu yếm của nàng đứt đoạn, nát vụn không bao giờ Sơn còn nghe được nữa.

Nàng lại nằm vật xuống giường, úp mặt vào gối. Nàng muốn khóc, khóc thật nhiều, thật ngon lành, nhưng dù cố gắng, nước mắt cũng chỉ chảy ươn ướt nơi khóe mắt, nàng biết chỉ có nước mắt mới có thể an ủi nàng vào nàng vào những lúc này thôi.

Nỗi lòng của nàng, chỉ có nàng biết. Ở Nha Trang, Sơn cứ êm đềm nghĩ đến ngày Nô-en và lòng chàng vui vẻ tưng bừng khi chỉ còn một tờ lịch mỏng màu hồng ngăn cách chàng với ngày hai mươi lăm tháng chạp. Bốn bụi trúc đào chàng tự tay cắt cành giâm ở bên thềm giếng nay đã đơm lá xanh. Sơn tưởng tượng về mặt vui mừng của Trúc Đào khi nàng thấy bốn bụi hoa dành cho phần nàng. Người thiếu nữ này có duyên kín đáo khiến cho mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của nàng đều gây cảm tình nơi lòng người đối diện.

Lễ Nô-en trang trọng đến, mang theo gió lạnh, mưa lát phát bay và bầu trời xám. Cả thành phố nhộn nhịp vì đèn lồng, vì đồ chơi trẻ con và hoa quả. Sơn chung chia niềm vui của mọi người. Khi có mang hình ảnh một người đàn bà ở trong tâm hồn, con người ta yêu đời không mặc cả.

Nhưng Nô-en đến và Nô-en đi, Trúc Đào không thấy đến. Sơn đợi một bức thư giải thích mà người đưa thư cứ lặng lẽ đạp xe qua

cổng không dừng lại. Một tuần qua... một tháng qua... trong những bức thư đến địa chỉ mình, Sơn chán nản gặp những nét bút quen thuộc, tịnh không thấy nét chữ lạ nào cả. Vốn có kinh nghiệm, đợi chờ và thất vọng, chàng lặng im chịu đựng. Lại một con chim đã bay.

Sau đó không biết bao lâu, một hôm nhận viết thư thăm Lộc, chàng hỏi thăm tin tức của Trúc Đào. Sau đây là đoạn thư trả lời của Lộc.

"...Về Đà Lạt được bốn năm tháng gì đó thì anh Khiêm được chính phủ cho đi Pháp tu nghiệp hai năm. Chị Trúc Đào cùng đi với anh ấy. Máy độ gần đây bọn em cũng không được tin tức gì của chị hết. Em có chuyển lời chào của anh cho chị Oanh. Chị vui vẻ nhắc đến anh và hẹn sẽ thăm lại Nha Trang..."

Sơn bỏ thư xuống bàn không đọc tiếp. Chàng đưa mắt nhìn lên khung trời xanh rồi chậm chậm gọi ra vẻ mặt của Trúc Đào: đôi má thon thon... đôi mắt dịu... đôi môi tươi và giọng nói ngập ngừng. Khi tâm hồn đã chìm đắm vào hình bóng cũ thì chàng ngồi đó mà quên cả không gian, quên cả thời gian.

Chừng một năm sau, một buổi chiều kia Sơn tiếp một thiếu nữ trạc hăm lăm tuổi, vẻ mặt đẹp đẽ thanh tú và ăn mặc sang trọng. Người ấy dò số nhà một cách kỹ lưỡng rồi mới bấm chuông. Người ở đi vắng, Sơn ra mở cổng. Người thiếu nữ cúi chào rồi lễ phép hỏi:

- Xin lỗi ông, có phải đây là nhà ông Sơn?
- Vâng, đúng là nhà ông Sơn.
- Thưa ông, không biết ông Sơn có ở nhà không?
- Thưa cô, Sơn là tôi.

Người thiếu nữ lúng túng xin lỗi và theo lời mời của Sơn nàng bước vào nhà. Khi đã ngồi yên ở ghế, nàng nói:

- Thưa ông, tôi đến theo lời nhờ của chị Trúc Đào.

Tên Trúc Đào làm Sơn ngạc nhiên đưa mắt nhìn thẳng vào mặt người thiếu nữ.

- Tôi là bạn thân của Trúc Đào. Tôi ở Pháp vừa mới về được một tuần nay, Trúc Đào có nhờ tôi ghé lại ông trao tặng hộ cho chị ấy bộ sách Stendhal toàn tập loại ấn phẩm đặc biệt.

Nàng đưa gói sách nàng cầm trên tay từ nãy đến giờ mà Sơn không để ý đến. Chàng đưa tay ra đón và tháo lần tờ giấy bọc. Ba quyển bìa sách dày khổ lớn bìa da màu nâu đen. Chàng lật bìa sách để tìm nét bút của Trúc Đào. Nàng ghi:

"Xin nhận tia nắng nhạt này ở phương xa gửi về. Tia nắng Ngọc Hội, nhớ mãi"

Trúc Đào.

Nét chữ run run, Sơn nhìn mãi nét chữ, âu yếm như đang nhìn nét mặt Trúc Đào. Trên tờ giấy trắng của trang sách mở lần lần hiện ra khung cảnh xinh tươi của làng Ngọc Hội. Trên đọt dừa cao, tia nắng vàng còn rớt lại. Tiếng nói dịu dàng của Trúc Đào: "Ông xem, tia nắng..." chàng ngược mắt nhìn lên, gặp đôi mắt của người thiếu nữ đang đăm đăm nhìn mình. Nàng nói:

- Trúc Đào có kể cho tôi nghe cuộc du ngoạn ở Ngọc Hội, buổi đi xi-nê đã hẹn với ông mà chị ấy lỡ hẹn, ngày Nô-en mà chị hứa sẽ xuống Nha Trang để bưng về mấy bụi trúc đào.

Nàng im lặng đợi Sơn phát biểu ý kiến nhưng Sơn không nói. Chàng chỉ muốn nghe, muốn người thiếu nữ nói mãi, nói rõ nỗi lòng của Trúc Đào.

- Chị có bảo tôi, chắc hôm Nô-en đến, ông giận chị lắm. Chắc trong Nhật ký của ông, ông ghi không biết bao nhiêu lần rằng Dominique thất hứa, Dominique đáng ghét...

Sơn mỉm cười, không ngờ cái kỷ niệm nhỏ nhoi về câu chuyện chép nhật ký, Trúc Đào vẫn nhớ kỹ như vậy.

- Chị ấy cũng muốn biết ông đã lấy vợ chưa.

Sơn đưa mắt sang người thiếu nữ và chìa tay chỉ một vòng xung quanh mình. Người thiếu nữ mỉm cười:

- Chị ấy cũng đoán đúng như vậy. Chị nói: chắc ông chưa lấy vợ.

Khi người thiếu nữ dừng lại, Sơn không biết mình nên nói gì. Hỏi kỹ lưỡng về sinh hoạt của Trúc Đào thì chàng sợ phải nghe những chi tiết về Khiêm. Cuộc đời của Trúc Đào hiện giờ đã ghép chung vào cuộc đời của Khiêm rồi. Vui buồn khó lòng mà riêng biệt được. Thế mà chàng, chàng chỉ muốn biết riêng về Trúc Đào thôi. Và đặc

biệt mong được biết là những cảm tình Trúc Đào dành cho mình ngày trước và bây giờ.

- Trúc Đào chắc sống trong hạnh phúc?

- Vâng. Về đời sống vật chất thì đúng như vậy. Nhưng về tình cảm thì chị có những nỗi buồn. Nhưng mà... quên, tôi lỡ nói với ông mất rồi. Khi tôi về chị ấy dặn tôi gắng giữ đừng để ông biết nhiều về chị ấy, nhất là về những sự không vui của chị.

Sơn đưa mắt nhìn ra xa. Chàng nghe nói một cái như có ngón tay nào chạm vào tim mình. Người thiếu nữ kín đáo nhìn xuống đồng hồ rồi đứng dậy:

- Bây giờ tôi xin phép cáo từ ông.

Sơn cũng đứng dậy.

- Chừng nào cô về Đà Lạt.

- Sáng mai.

- Khi nào cô viết thư sang cho Trúc Đào xin nói dùm rằng tôi vui về nhận món quà của Trúc Đào tặng. Cũng như Trúc Đào, tôi nhớ mãi những kỷ niệm...

Chàng để lửng lơ câu nói vì không muốn tiếp bằng chữ "êm đềm" quá sáo, bằng chữ "ở Ngọc Hội" quá tầm thường và có vẻ lợi dụng.

Còn lại một mình, chàng chậm chậm đi theo con đường nhỏ vòng quanh ra bờ giếng. Mắt chàng êm đềm dừng lại ở những chòm lá xanh. Đây, cây chùm ruột đứng ở bên song cửa, kể từ ngày chia tay cùng Trúc Đào, đã bao nhiêu lần thay lá và bốn bụi trúc đào giâm cho nàng hôm nay đã cao quá thềm giếng và lần lượt trổ hoa. Hoa trắng chen lẫn hoa hồng, lá lướt theo gió và đã ngập ngừng đưa hương theo gió. Sơn không buồn bưng ra trồng chỗ khác mà cứ để bốn bụi mọc quấn quít bên nhau. Chàng cũng muốn để mãi đó để kỷ niệm mấy tháng êm đềm chàng đã thiết tha mong đợi một người.

VÕ HỒNG